

houd van gebouwen en vervanging van bestaande apparatuur. De faculteitsbudgetten voor onderwijs en onderzoek zullen in 1983 ongeveer 70% bedragen van het niveau 1979 na aanzienlijke bezuiniging op andere budgetten. Een en ander is het afgelopen jaar zorgvuldig gedocumenteerd en onbetwist aan minister en Tweede Kamer uiteengezet, vooralsnog zonder resultaat.

Het VU-huisvestingsbeleid is zoveel mogelijk geheroriënteerd op „overleven” in afwachting van adequaat overheidsbeleid. Knelpunten in de huisvesting van faculteiten en diensten worden zo goed mogelijk door herschikking en herverdeling van bestaande ruimte opgelost. Essentiële voorzieningen voor onderzoek, veiligheid en verdere besparing van energiegebruik hebben voorrang. Projecten en plannen worden – in goed overleg met het departement – herhaaldelijk herzien en bijgesteld om te werken met de beperkte beschikbare middelen. Toezeggingen en verwachtingen, zelfs uit het recente verleden, komen gedurig op losse schroeven te staan.

Jit het voorgaande zal duidelijk zijn dat plannen, het Algemeen Financieel Schema van de minister voorop, tegenwoordig vaak niet veel meer waard zijn dan het papier waarop ze staan. Onder druk van de ongeplande, van jaar tot jaar zeer laat uit de lucht vallende bezuinigingen zijn o.a. de meerjarenafspraken tussen minister en universiteiten bezweken. Ook de interne universitaire planning is hoogst onzeker. Steeds weer moet bepaald worden wat de consequenties zijn van de gewijzigde budgettaire situatie; aan faculteiten kan de door hen gewenste stabiliteit in planning niet goed meer worden verschaft.

In het landelijk universitair planningsoverleg is het afgelopen bestuursjaar veel tijd besteed aan een poging om een nieuw financieringsmodel voor de personeelsbudgetten van de instellingen tot stand te brengen (het zogenaamde Plaatsen-Geld-Model). De voorlopige modellen, in vroeger jaren ontwikkeld en toegepast, zijn alle bezweken, en bij de nieuwe bezuinigingsronde in 1981 kon de minister niet anders verdelen dan op grond van de budgettaire status quo, waarbij de zgn. groei-instellingen werden ontzien. Het gaat het bestek van dit verslag te buiten om een analyse te geven van het nieuwe model en de discussie erover; het overleg is bovendien nog niet afgesloten en een aantal problemen en controversen zijn nog niet tot een oplossing gebracht. Voortvarende rogingen van de minister om knopen door te hakken, in het kader van politieke besluitvorming over de WO-financiering, hebben helderheid en consensus niet bevorderd. Het is dan ook de vraag of het model voldoende kwaliteit en stabiliteit krijgt om de noodzakelijke planning van de WO-financiering tot stand te brengen en vooral om een grondslag te geven voor een betere planning binnen de instellingen. De crisis in het overheidsbudget, de daaruit voortvloeiende bezuinigingen op het WO, en de opvattingen van de minister over daaraan te verbinden consequenties hebben een begrijpelijke, maar ook chaotiserende invloed op de beleidsvorming voor het financieringsmodel.

Hetzelfde lijkt het geval te zijn voor het onderwerp „voorwaardelijke financiering van